

ΕΚΔΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΩΝ

ΤΑ ΦΛΟΥΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

[Χριστουγεννιάτικη παράδοση της Βουργουνδίας]

ΗΝ παραμονή των Χριστουγέννων του 700, ένας μαύρος καβαλλάρης, με μία μεγάλη κόκκινη φούντα στη σιδερένια περινεφαλαία του, κατέβηκε σαν άστρατη με τ' άσπρο άτι του τη χιονισμένη πλαγιά του βουνού και μπήκε σέ μία πόλη της Βουργουνδίας. Τό τρελλό κάλασμα του μαύρου καβαλλάρη έκαν' ένα παιδάκι, που τό λέγαν Πέτρο, να τραβηχτεί στην άκρη του δρόμου, παρατώντας φοβισμένο τό παιγνίδι του. Την ίδια στιγμή όμως ο καβαλλάρης τράβηξε τό χαλινάρι και τού φώναξε, μόλις κοντοστάθηκε: —'Ε, παιδί, τ' άλογο μου έχει σπάσει ά-

πό τη δίχα ! Δείξε μου πού είνε καμιά βρούσι έδώ κοντά...

—'Εκει κάτω, άριστερά, πού πέρα από τό σταυροδρόμι, τού άπάντησε ο Πέτρος, και τού έδειξε τη Γλυκόβουρη.

Ο καβαλλάρης κέντρισε με τό σπρούνια τ' άλόγο του και με την άπότομη κίνησι πού έκανε, έκοψε ένα μεγάλο σακκούλι, πού ήταν γεμασμένο στη σέλλα του, κι' ο Πέτρος είδε να σκορπίζονται καταγής ένα σωρό δλοκαίνουρια κι' άστραφτερά φλουριά. Έκανε λοιπόν ν' άνοιξη τό στόμα του για νά φωνάξει, μα δέν πρόλαβε, γιατί ο μαύρος καβαλλάρης είχε γίνει κιάλας άφαντος. Ο Πέτρος τότε μ' ένα πονηρό χαμόγελο κίτταξε γύρω του μήπως τόν έβλεπε κανείς, κι' όταν είδε ότι ήταν όλομόναχος, έσκυψε και γέμισε τις τσέπες του με τό φλουριά.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από τη χαρά και ποτέ άλλοτε δέν είχε νοιώσει τόν εαυτό του τόσο ευτυχισμένο. 'Α ! θα μπορούσε τώρα ν' αγοράσει ό,τι επιθυμούσε, τά πιο όμορφα γλυκά, τις πιο καλύτερες ξόβεργες, τά πιο άκριβά παιγνίδια !... Μα δέν ήξερε ο δύστιχος ότι τόν περιέμεναν ή πιο πικρές άπογοητεύσεις...

Στό πρώτο σταυροδρόμι, ο Πέτρος συνάντησε έναν έμπορο πουλιών κι' άγόρασε ένα μεγάλο κλουβί με καρδερίνες. Μόλις όμως έκανε τό πρώτν βήμα, ή πόρτα τού κλουβιού άνοιξε άπότομα κι' ή καρδερίνες μ' ένα χαρούμενο κελάδισμα, πέταξαν από μέσα και χάθηκαν πάνω στη φυλλωσιά μιας θεόρατης μυριάδας. Ο Πέτρος άφησε να πέση από τά χέρια του τό άδειο κλουβί και τράβηξε πιδ κάτω, δίχως νά τόν νοιάξει. Δέν βαρύνεστε !... Μήπως είχαν σωθει κιάλας τά φλουριά ; 'Η τσέπες του άκόμα ήσαν γεμάτες !...

Καθώς τραβούσε λοιπόν σιγασφαιρίζοντας, άπάντησε έναν περιβολάρη μ' όμορφα χειμωνιάτικα λουλούδια.

—Πόσο τά λουλούδια, μάμπιρα; τόν ρώτησε. Μου φαίνεται πως θα χαρή λιγάκι ή μητέρα μου, όταν της χαρίσω αυτά τά χειμωνιάτικα λουλούδια...

Κι' ο Πέτρος, δίχως νά περιμένει την άπάντησι τού περιβολάρη, τού πέταξε μες στό πανέρι ένα δλοκαίνουριο φλουρι και πήρε στά χέρια του τό μπουκέτο. Μόλις όμως έκανε τό πρώτο βήμα, τά λουλούδια μαράθηκαν κι' έπεσαν σαν ξερά φύλλα μπρός στά πόδια του.

Ο Πέτρος πικράθηκε λιγάκι από τη φορά, μα και πάλι δέν πολυσκοπίστηκε. Είχε καλή καρδιά και συλλογίστηκε τότε ότι θάπρεπε νά κεράσει τούς φίλους του και νά φάη μαζί τους τά φλουριά του. Μάζεψε λοιπόν τά παιδιά της γειτονιάς του και μπαινόντας μπροστά, τά πήγε σ' ένα ζαχαροπλαστείο, για νά τά φιλέψει. Ο ζαχαροπλάστης, όταν είδε μερικά χρυσά φλουριά ν' άστράφτουν στό χέρι τού μικρού, τούς έφερε τό πιο όμορφα γλυκά τού μαγαζιού του. Ο Πέτρος κι' ο φίλοι του τότε έπεσαν με τά μούτρα στις λιχουδιές και ξεπαστρέψαν ό,τι βρισκόνταν πάνω στό τραπέζι. Μόλις όμως βγήκανε ξανά στό δρόμο, άρχισαν νά χοροπηδούν και νά ουρλιάζουν άπ' τούς πόνους. Τά γλυκά έκαγαν σαν τη φωτιά τά σωδικά τους.

Μονάχα ο Πέτρος δέν έννοιωσε τίποτα. Μονάχ' αυτός, πού είχε τά φλουριά, δέν σπάρανε από τούς πόνους. Μα, όπως είπαμε, είχε καλή καρδιά, κι' όταν είδε τούς φίλους του νά χοροπηδούν και νά ουρλιάζουν, δέλησε νά κλάψει. 'Αντί όστόσο νά γεμίσουν δάχρυα τά μάτια του, ο Πέτρος άρχισε νά γελά τόσο δυνατά, πού οι φίλοι του στάθηκαν σαστισμένοι και τόν κίτταξαν, έτοιμοι νά τού ριχτούν και νά τόν δειρουν, γιατί νόμισαν ότι τούς είχε παίξει ένα άσχημο παιγνίδι. Μα δέν πρόφτασαν. 'Αρχισαν κι' αυτοί νά ξεκαρδίζονται από τά γέλια και νά κυλιόνται καταγής, κρατώντας την κοιλιά τους, σαν δαμονοιμένο. 'Επειτα, όταν χοροπήσαν πεινά, τράβηξαν ο καθένας κι' άπ' άλλο δρόμο και χάθηκαν άπ' τά μάτια τού Πέτρου, πού είχε μαρμαρώσει εκεί στό σταυροδρόμι. Ποθ θα πήγαινε τώρα ; Μήπως ήξερε κι' αυτός ; 'Ας ήταν καλά τά φλουριά του !...

Στην πλατεία της έκκλησίας μερικά παλληκάρια έπαιζαν «σημειακό».

«σταυρό ή γραμάτα». όπως ήταν τότε ή μονέδα, μα όλοι τους έκεινη τη χρονιάρα μέρα άντι για δεκάρες έπαιζαν φλουριά. Ο Πέτρος πήγε δλόχαρος κοντά τους κι' άρχισε κι' αυτός νά παίξει με τά παλληκάρια και νά κερδίζει πάντα τά φλουριά τους. 'Η τύχη του έκανε τά παλληκάρια νά πονηρευτούν και παίρνοντας τό φλουρι τού Πέτρου, είδαν ότι ήταν ίδιο κι' άπ' τί: δυο μεριές !

—Μάς έκλεψε ή μάγας ! φώναξαν, κι' όρμησαν νά τόν σπάσουνε στό ξύλο.

Ο Πέτρος, τριμενοντας σίνγορμος, τούβαλε στά πόδια κι' έκανε τρεις φορές τό γύρο της πόλεως, για νά καταφέρει τέλος νά ξεγλυστορήσει από τά χέρια τους. 'Επειτα στάθηκε λαχανιασμένος σ' ένα φουδον, άγόρασε μία ζεστή φραντζόλα και τράβηξε για νά καθήσει στην άκρη της δημοσίας. Μόλις όμως έβαλε στό στόμα του την πρώτη μυριάδα, τού φάνηκε πως έτρωγε χόμα και πέταξε τη φραντζόλα καταγής. 'Υστερα, με δόλχηρα στά μάτια, στήριξε τό κεφάλι του στό χέρι του κι' άρχισε νά συλλογίζεται να βάσανά του. Γιατί τόν κνηγούσε τόση γουσοσιζιά ; Γιατί δέν μπορούσε νά χωρή τ' άστραφτερά φλουριά του ;

Έκεινη τη στιγμή από τη φυλλωσιά μιας μυριάδας άκουσε τις καρδερίνες πού είχε αγοράσει νά κελαιδούν παράξενα, σαν νά τού λέγανε : «Κλέφτη, κλέφτη, κλέφτη !» Ο Πέτρος τρώμαξε κι' έροριξε μία ματιά τριγύρω του. Δνό τούζότες καβάλα στ' άλόγο ερχόντουσαν προς τό μέρος του.

—Παναγιά μου ! ψιθύρισε κλωμαίζοντας. Τά ξέρουν όλα !... Ξέρουν πως έκλεψα τά φλουριά τού μαύρου καβαλλάρη... 'Ερχονται τώρα να μά πούνουν...

Μ' ένα πήδημα λοιπόν χάθηκε πίσω από τις θυμιονιές, κι' άρχισε νά τρέξει σαν τρελλός, για νά κρυφτεί κάτω, να μη τόν βρουνε οι τούζότες. Μα πουνένα δέν είσισε μια άπόκρυφη γωνιά...

—'Αχ ! καλύτερα νά πέθανα ! στέναξε με λύρα.

Κι' ύστερα, σίχοντας μία λυπημένη ματιά στό σπίτι του, τράβηξε για νά πάη νά πέσι νά πνιχί στη μεγάλη στέγνα της Γλυκόβουρης. 'Ο-

ταν έφτασε κειτέρα, στάθηκε στην άκρη κι' έροριξε μέσα στα βαθεία νερά της τά φλουριά πού τού είχαν άπομείνει. Πόσο όμως τρώμαξε !... 'Εκεινα τά διαβολικά φλουριά άρχισαν άμέσως ν' άστράφτουν στά βάθη των νερών με παράξενες λάμψεις, πού τόν τραβούσανε κοντά τους.

Ο Πέτρος ήταν λοιπόν έτοιμος να πέση νά πνιχί, όταν άξαφνα τόν άρπαξε ένα χέρι και τόν κράτησε από τό ρουχο.

Ήταν ένας σεβάσιμος γέρος, πού τόν κνττούσε με μάτια γεμάτα καλωσύνη. Ο Πέτρος τότε κατάλαβε ότι είχε σωθει και κλαίοντας μ' άναφυλλητά τού διηγήθηκε την ιστορία του. Ο γέρος ήταν από έκείνους πού δέν ξεχωρίζουν τό μεγάλο πόνο από τόν μικρό, όταν ή καρδιά είνε ματωμένη, κι' άνοιξε στοργικά την άγκαλιά του στον δυστυχισμένο Πέτρο.

Ο μαύρος καβαλλάρης όμως άνιηκε πάλι κοντά στη Γλυκόβουρη και τά φλουριά του άρχισαν νά λαμποκοπάνε, όπως πρώτα, με τις διαβολικές τους λάμψεις στά βάθη των νερών. Ο Πέτρος, κλαίοντας μ' άναφυλλητά, άρχισε νά φωνάζει στό σωτήρα του :

—Φοβάμαι !... Φοβάμαι τόν μαύρο καβαλλάρη και τά παράξενα φλουριά του !...

Ο γέρος τότε, πού ήταν ο δεσπότης Παλλάδης, πήρε τόν γαλάζιο μανδύα του και τόν έροριξε πάνω στα νερά, για νά σκεπάσει τήν διαβολικές λάμψεις των φλουριών. Και τά νερά τότε, σαν από κάποιο θαύμα, πήραν τό γαλανό χρώμα τού μανδύα του, πού τότενος μέχρι σήμερα.

Ο Πέτρος σαστισμένος γονάτισε μπροστά του κι' άρχισε νά τόν παρακαλάη νά τόν σώσει κι' από τόν μαύρο καβαλλάρη. Ο δεσπότης τότε έκανε τό σημείο τού σταυρού κι' ο μαύρος καβαλλάρης, ουρλιάζοντας και ξεστομιζοντας τις πιο βαρείες βροσιές άπ' τη λύσσα του, έπεσε μέσα στό νερό με τ' άσπρο άτι του και χάθηκε...

Τά νερά άρχισαν νά βράζουν κι' όταν ήσυχασαν, δέν είχαν πειά βουθό, γιατί έφταναν ως την Κόλαση.

—Παιδί μου, ειπε τότε ο δεσπότης στον μικρό Πέτρο. Τά φλουριά πού υαίφερες από τό δρόμο ήσαν καταραμένα. 'Ησαν τά φλουριά τού Διαβόλου ! Δέν ξέρεις λοιπόν ότι κάθε παραμονή Χριστουγέννων ο μαύρος καβαλλάρης γυρίζει έδώ κι' εκεί, για νά κλέψη τις ψυχές των ήμυαλων παιδιών ; Τά φλουριά του είνε τό δόλωμα... Μην ξεχνάς πως ό,τι παίρνει κανείς με πονηριά, δέν τό χαιρέτα !...

Και μ' αυτά τά λόγια πήρε τόν Πέτρο από τό χέρι και τόν πήγε στη μητέρα του, που έτοιμάει δλόχαρη τό σπίτι για τη γιορτή των Χριστουγέννων. 'Από τότε, όσο ζούσε ο δεσπότης Παλλάδης, ο μαύρος καβαλλάρης δέν ξαναφάνηκε στη Βουργουνδία...

Ο Πέτρος είδε να σκορπίζονται καταγής ένα σωρό φλουριά...